

บทที่ 437

พฤติกรรมของมนุษย์ในปี 2021

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทนี้ ลูกขอเขียนถึงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์บนโลกในยุคนี้ หนึ่งในมนุษย์ที่ลูกจะกล่าวถึงคือตัวลูกเอง พระเจ้าข้า

ในต้นเดือนก.ค. 2021 ที่ผ่านมา หลังจากเหตุการณ์อันน่าระทึกใจอันเกิดจากโรงงานเคมีใกล้บ้านระเบิดได้ผ่านพ้นไป ปายวันทีสี่ที่ลูกและลูกๆ จะเช็คเอาท์จากโรงแรมกลับบ้าน จังหวะที่ลูกสาวกำลังจะลงไปชำระเงินข้างล่าง ลูกมีธุระสำคัญที่จำเป็นต้องได้ตอบทางมือถือพอดี จึงบอกให้ลูกสาวลงไปก่อน เดี่ยวห่มามั้ตามลงไป เราพักกันอยู่ชั้น 20

เมื่อเสร็จธุระจากมือถือ ลูกจึงเดินออกมาดลิฟท์รอลงไปชั้นล่าง เมื่อลิฟท์เปิดออก มีชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ในลิฟท์แล้ว ลงมาจากชั้นสูงกว่าชั้น 20 แคคนเดียว และก็ใส่หน้ากากอนามัยด้วย คงไม่เป็นไร ลูกก้าวเข้าไปในลิฟท์ แล้วลิฟท์ก็เคลื่อนตัวลงไป พอมาถึงชั้น 15 ลิฟท์หยุดและเปิดออก มีชายหญิงคู่หนึ่งรออยู่ พอประตูลิฟท์เปิด เขาทั้งสองก็ก้าวเข้ามาในลิฟท์ทันที แม้ว่า จะใส่หน้ากากอนามัยทั้งคู่ วินาทีนั้น ลูกรู้สึกไม่ปลอดภัย ในกรณีที่จะต้องอยู่ในสถานที่คับแคบ เช่นในลิฟท์นั้นกับคนอื่นตั้ง 3 คน ลูกก้าวออกมาจากลิฟท์ทันที

หลังจากลิฟท์ได้เคลื่อนตัวลงแล้ว ลูกจึงใช้ข้อศอกกดปุ่มลง แล้วก็รอ สักพักลิฟท์ก็มาจอดแล้วประตูก็เปิดออก ว่างเปล่า ไม่มีผู้โดยสาร 😊 โลงอก ลูกรีบก้าวเข้าไปแล้วก็พยายามใช้ข้อศอกกดปุ่ม G แต่ปุ่ม G อยู่ล่างสุด ข้อศอกมันใหญ่และไม่แหลมพอ จึงไม่สัมผัสกับปุ่ม G ทันใดนั้นลิฟท์ก็ถูกเรียกกลับขึ้นไปชั้นบนอีก เอาใจดี คราวนี้ขึ้นไปถึงชั้น 33 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงแรม ประตูลิฟท์เปิดออก มีแขกโรงแรมรออยู่อีก ไหนๆ ก็หนีมนุษย์ด้วยกันถึงขั้นนี้แล้ว ก็เสี่ยงต่อหะ ลูกก้าวออกจากลิฟท์อีกครั้ง พอดีลูกสาวโทรเข้ามา “ห่มามั้เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ ตั้งนานแล้ว ยังไม่ลงมา” ลูกเองก็กำลังงุนงงกับการผจญภัยการลงลิฟท์ จึงตอบลูกสาวไปสั้นๆ ว่า “ลิฟท์ไม่ว่าง ไม่มีปัญหาอะไร เดี่ยวห่มามั้จะเล่าให้ฟัง” ลิฟท์เปิดพอดี คราวนี้ทันทีที่ก้าวเข้าไปในลิฟท์ ลูกรีบใช้ข้อนิ้วกลางกดปุ่ม G ไม่ใช่ข้อศอกอีกแล้ว แขกทั้งหลายของโรงแรมคงเห็นใจ จากชั้น 33 ลงมาถึงข้างล่าง ไม่มีใครกดลิฟท์เพื่อโดยสารลงมาด้วยสักคน!

เมื่อขึ้นไปนั่งในรถตู้เพื่อกลับบ้าน ลูกนั่งสงบสติอารมณ์สักพักก็ว่าจะเล่าเรื่องทั้งหมดในลูกสาวฟังได้ มนุษย์มาถึงจุดนี้ได้อย่างไร?

จุดที่มนุษย์ต้องระวังตัวเองจากมนุษย์คนอื่นด้วยความกลัวว่าจะนำเชื้อโรคมาให้ตัวเอง จุดที่มนุษย์ต้อง “หนีห่าง” จากมนุษย์ด้วยกัน เป็นไปได้หรือ?

โรคระบาดที่กำลังระบาดไปทั่วโลกมีจุดกำเนิดได้อย่างไร ยังไม่มีการสรุปที่ชัดเจน บ้างก็ว่าเริ่มมาจากสัตว์ สื่อบางสำนักก็ประเมินกันว่ามาจากห้องแล็บ ซึ่งหมายความว่ามนุษย์นี้แหละเป็นผู้สร้างเชื้อไวรัสตัวนี้ขึ้นมา เพื่อหวังทำให้คู่แข่งที่หวังความเป็นมหาอำนาจในโลกต้องประสบภัยพิบัติจากโรคระบาดนี้ ต่างก็ไต่กันไปไต่กันมา

ถ้าโรคระบาดนี้เกิดจากฝีมือมนุษย์จริง ไม่ว่าจะประเทศใดก็แล้วแต่ ก็ต้องถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เลวร้ายที่สุดของมนุษย์ในการฆ่าทำร้ายกันเอง เปรียบประดุจเป็นสงครามโลกเลยทีเดียวนะ และเป็นพฤติกรรมมนุษย์ที่น่าประนามเป็นอย่างยิ่ง

พูดถึงพฤติกรรมของมนุษย์ในยุคนี้ ผู้คนในปัจจุบันโดยเฉพาะเยาวชนเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าใจหาย เมื่อตอนลูกยังเป็นเด็ก จำได้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ร่มเย็น สงบสุข ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว แผ่นดินของเรา ... เวลาคนต่างชาติพูดถึง Thailand จะพูดถึงความสวยงามของสาวไทย ความงดงามของธรรมชาติ และความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันอ่อนช้อยของประเทศเรา การให้เวลาพบปะกัน การเคารพผู้ใหญ่รวมถึงครูบาอาจารย์ จำได้ว่าตอนเด็กๆ เวลาอยู่ในห้องเรียนจะนำการบ้านเข้าไปส่งคุณครู ยังต้องคุกเข่า ... และคนไทยเราเอง แม้จะไม่ใช่เป็นพลเมืองของประเทศมหาอำนาจในโลก แต่คนไทยภูมิใจในความเป็นไทยของเรา

มาวันนี้ ยังไม่ถึงหนึ่งชั่วคนเพราะลูกยังมีชีวิตอยู่ ทุกอย่างดูเหมือนจะเปลี่ยนไปหมด ความร่มเย็น ความสวยงาม ความอ่อนช้อย ซึ่งล้วนเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นคนไทยหายไปไหน? วันๆ มีแต่ข่าวร้อน ข่าวใส่ร้ายกัน เกียดขัดกัน ถึงขั้นมีคนไทยบางกลุ่มบางคนไม่ยอมอยู่เมืองไทยด้วยซ้ำ ความรักชาติ ความภูมิใจในความเป็นคนไทย ดูเหมือนจะจางลง หรือเหือดหายไปในสังคมบางส่วน

เราคนไทยมาถึงขั้นนี้ได้อย่างไร?

ลูกถามคำถามนี้อีก

ถามได้ แต่ถ้าจะตอบแบบวิเคราะห์เจาะลึก คงต้องไปถึงขั้นประชุมระดับคณะรัฐมนตรีเลยทีเดียว

วิเคราะห์ถึงระดับชาติ ลูกขอกลับมาวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมการดำรงชีวิตของตัวเอง ดูจะง่ายกว่าและเห็นชัดกว่า 😊

ดูเหมือนชีวิตของลูกจะสวนทางกับทิศทางการเปลี่ยนแปลงของประเทศ ในขณะที่ประเทศไทยเราเปลี่ยนแปลงจากเย็นมาหาร้อน ชีวิตลูกเปลี่ยนจากร้อนเมื่อก่อนนี้มาหาเย็นในทุกวันนี้ 😊

ในสมัยก่อน ช่วงหนึ่งที่ลูกมีความทุกข์ในชีวิตมาก มากขนาดพยายามหายานอนหลับเมื่อก่อนที่ทานแล้วสามารถหลับไปได้ 5 ปี ลูกจะทานเข้าไปเลย 2 เม็ด จะได้หลับไป 10 ปี (คิดแบบคนหมดปัญญาคิดแล้วในตอนนั้น) มาตอนนี้ แม้สภาวะรอบด้านจะร้อนระอุ และอบอวลด้วยฝุ่นและสารพัดพิษ แต่ลูกมีเกราะกำบังตัวเองจากมลภาวะทั้งหลายทั้งปวง

พระองค์นั่นเอง 🙏

ลูกดำรงชีวิตและมองชีวิตผ่านพระวาจาของพระองค์ ทำให้เข้าใจอะไรได้ดีขึ้นและมากขึ้น และที่สำคัญที่สุด ทุกเช้าเย็น และกลางคืน ลูกจะหลบจากสารพัดพิษทั้งหลายในสังคมเข้าไปใน safe vault ของลูกคือ ห้องพระ หรือที่ลูกเรียกว่า “My Little Chapel” สวดภาวนาและอธิษฐานต่อพระองค์ เป็นเวลาที่ลูกรู้สึกสะอาด ปลอดภัย และอบอวลใจที่สุด

ใช่แล้ว ปัจจุบันพระองค์คือ แหล่งหลบภัยของลูก พระเจ้าข้า 🙏🙏🙏

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นแหล่งลี้ภัยของข้าพเจ้าทั้งหลาย มาทุกยุคทุกสมัย” สดุดี 90:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

www.moving-themountain.com

